

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.V.T., nar....**, bytem ..., zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha, v řízení o žalobě ze dne 12. 9. 2016 na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, podané žalobcem dne 13.4. 2016, ve lhůtě 270 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10 228,- Kč, k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobci se vrací z účtu Krajského soudu v Plzni soudní poplatek ve výši 1 000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Žalobce podáním doručeným Krajskému soudu v Plzni dne 15.2.2017 a doplněným podáním doručeným tomuto soudu dne 24.2.2017, uplatnil žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného Ministerstva vnitra ČR ve věci řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu

za účelem společného soužití rodiny žalobci. Žalobce uváděl, že dne 12. 4. 2016 prostřednictvím svého právního zástupce odeslal podle § 37 odst. 4 správního řádu elektronické podání své žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s matkou, a to prostřednictvím datové schránky Ministerstva zahraničních věcí ČR. Podání bylo opatřeno elektronickým podpisem a současně shodné podání bylo podáno prostřednictvím veřejné datové sítě – emailem, bez elektronického podpisu. Žalobce zároveň informoval Velvyslanectví České republiky v Hanoji, které je místně příslušným zastupitelským úřadem pro podání žádosti, že toto podání bude v zákonem stanovené lhůtě 5 dnů potvrzeno osobním podáním zákonného zástupce žalobce.

Dne 13.4.2016 se žalobce se svým zákonným zástupcem – otcem, za doprovodu právního zástupce, osobně dostavili na Velvyslanectví v ČR v Hanoji, kde chtěli žalobcovu žádost o dlouhodobý pobyt podat osobně, avšak žádost nebyla přijata. Na toto jednání zákonný zástupce žalobce podal písemnou stížnost, se kterou podával i žádost žalobce o dlouhodobý pobyt. Stížnost i žádost byly dne 13.4.2016 od zákonného zástupce přijaty a řízení o žalobcově žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny bylo nejpozději tímto dnem zahájeno.

Podle žalobce správní řízení je žalovaným vedeno pod. čj. OAM-25306/DP-216, avšak v zákonem stanovené lhůtě 270 dnů podle § 169 odst. 1 písm. c) zák. o pobytu cizinců, nebylo o této žádosti rozhodnuto. Žalovaný je tak nečinný bez zákonných důvodů.

Žalobce proto 13.1.2017 podal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu, o které tímto příslušným orgánem nebylo dosud rozhodnuto.

Z důvodu nečinnosti žalovaného žalobce navrhl, aby soud vynesl rozsudek, podle kterého žalovaný je povinen vydat do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí ve věci správního řízení o žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt, za účelem společného soužití rodiny, která byla podána dne 13.4.2016. Současně požádal o náhradu nákladů řízení.

II.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný k žalobě uváděl, že dne 4.8.2016 pod čj. 1827/2016-HANOJ-II vydalo Velvyslanectví České republiky v Hanoji usnesení o odložení věci ve věci řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu, a to podle § 43 správního řádu. Proti tomuto rozhodnutí lze podat řádný opravný prostředek a o rozkladu rozhoduje ministr zahraničních věcí. Žalovanému správnímu orgánu není známo, zda žalovaný tento řádný opravný prostředek podal, či zda již o této věci bylo rozhodnuto. Správní orgán v záležitosti usnesení o odložení věci odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2017 čj. 4Azs 236/2016-43, kde se mimo jiné uvádí: „Podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu, řízení o žádosti (§44) není zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že vůči němu byl učiněn úkon, který zjevně není žádostí, nebo z něj nelze zjistit, kdo jej učinil.“ V odstavci 23 téhož rozsudku, NSS uvádí, že žaloba na ochranu proti nečinnosti představuje subsidiární prostředek vůči žalobě proti rozhodnutí; posouzení zákonnosti rozhodnutí, resp. usnesení

vydaného správním orgánem v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti je možné jen výjimečně tam, kde takový úkon nemá povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. To však není tento případ. S poukazem na odst. 38 citovaného rozsudku je tak v kompetenci orgánu, který takové podání obdržel – tedy Zastupitelského úřadu v Hanoji – o něm dle § 43 správního řádu též rozhodnout, tedy jej odložit.

V dané věci proto nelze shledat odpovědnost žalovaného správního orgánu za řízení, které neprobíhá, protože nebylo ani zahájeno a v uváděné záležitosti se nejedná o nečinnost správního orgánu. Žalovaný proto nebyl nečinným správním orgánem, neboť řízení, jehož se žalobou namítaná nečinnost týká, nebylo vůbec zahájeno. Podaná žaloba se z těchto důvodů jeví jako bezpředmětná a žalovaný navrhl, aby jako nedůvodná byla zamítnuta.

III. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud posoudil žalobu podle ust. § 79 a násl. s.ř.s. upravujících ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

A) výchozí zjištění

Strana žalovaná k žádosti soudu nepředložila žádný spisový materiál a proto soud vycházel ze souladných skutečností vyplývajících z podání žalobce a skutečností prezentovaných stranou žalovanou a skutečností vyplývajících z obsahu žalovanou stranou předloženého usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 4.8.2016 č.j. 1827/2016-Hanoj-II. o odložení věci. Z těchto skutečností soud shledal, že dne 13.4.2016 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce poslal do datové schránky Ministerstva zahraničních věcí ČR žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s matkou a to formou elektronického podání s elektronickým podpisem podle § 37 odst. 4 správního řádu. Žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu se zjevně dostala do dispozice Velvyslanectví České republiky v Hanoji, což dokládá jeho usnesení ze 4.8.2016 č.j. 1827/2016-Hanoj-II., ve kterém tento správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce doručil zastupitelskému úřadu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a současně konstatoval, že žalobce nesplnil zákonnou povinnost předepsanou pro postup podání žádosti, neboť ve smyslu § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se pro podání žádosti nezaregistroval. Citovaným usnesením Velvyslanectví České republiky v Hanoji rozhodlo tak, že řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 43 správního řádu odkládá. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplynulo, že Velvyslanectví České republiky v Hanoji shledalo, že nesplnění povinnosti předchozí registrace se žalobce zjevně snažil o zneužití práva.

Z obsahu podání předloženého žalobcem formou přílohy k projednávané žalobě ze dne 13.1.2017 vyplynulo, že žalobce dne 13.1.2017 požádal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu. V této žádosti konstatoval, že dne 13.4.2016 podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny elektronickým podáním a o této žádosti nebylo do 13.1.2017 rozhodnuto. Ministerstvu vnitra ČR tak marně uplynula lhůta k vydání rozhodnutí o žádosti

žalobce. Žalobce proto požádal o uplatnění opatření proti nečinnosti Ministerstva vnitra ČR a požádal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jakožto nadřízený správní orgán, aby učinil opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) nebo b) správního řádu.

B) právní posouzení věci

Krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby vycházel z ust. § 79 odst. 1 s.ř.s., podle kterého ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle § 79 odst. 2 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

V projednávané věci žalobce prokazatelně podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, která se dostala do dispozice příslušného zastupitelského úřadu, což je skutečnost tvrzená žalobcem a současně akceptovaná Velvyslanectvím České republiky v Hanoji, jak vyplývá z odůvodnění jeho usnesení z 4.8.2016 čj. 1827/2016-Hanoj-II. Postup žalobce koresponduje s ust. § 169 odst. 15 zák. o pobytu cizinců, podle kterého cizinec je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadě ve státě, jehož je cizinec státním příslušníkem, popřípadě, jež vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, kde má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Tyto skutečnosti dokládají, že ohledně místa, byla žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu podána v souladu s citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců.

Pokud příslušný zastupitelský úřad, Velvyslanectví České republiky v Hanoji, zamýšlel ze způsobu podání žádosti dovodit procesně právní důsledky z nesplnění povinnosti plynoucí z ust. § 170 odst. 2 zák. o pobytu cizinců, podle kterého zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti a učinil tak formou *usnesení o odložení věci* ze dne 4.8.2016, čj. 1827/2016-Hanoj-II., pak tento postup představuje těžkou vadu řízení, která způsobuje, že tento právní akt nelze považovat za rozhodnutí zakládající žádané právní následky. Z obsahu tohoto usnesení vyplývá, že správní orgán *odložil řízení o žádosti* žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 43 správního řádu. Dle ust. § 43 odst. 1 správního řádu řízení o žádosti není zahájeno a správní orgán *věc usnesením odloží* (pozn. soudu: nikoliv *řízení o žádosti*) v případě, že vůči němu byl učiněn úkon, který zjevně není žádostí nebo z něj nelze zjistit, kdo jej učinil, nebo bylo-li učiněno podání, k jehož řízení není věcně příslušný žádný správní orgán. Základním předpokladem pro využití tohoto procesního institutu je požadavek, že věc lze odložit pouze v případě, kdy řízení o žádosti nebylo zahájeno. V projednávaném případě však žalobce i postoj Velvyslanectví České republiky v Hanoji, jako příslušného zastupitelského úřadu dokládá, že žádost žalobce o povolení dlouhodobého pobytu došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Tím ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu došlo k zahájení řízení o žádosti, což samo o sobě vylučuje procesní možnost o této žádosti rozhodnout na podkladě § 43 správního řádu odložením věci. Z postupu příslušného zastupitelského úřadu dokumentovaného odůvodněním usnesením o odložení věci přitom nevyplývá, že by rozhodovacím důvodem

byla nedodržená forma podané žádosti žalobce, což by mohlo zakládat pravomoc příslušného zastupitelského úřadu rozhodnout o žádosti v procesní rovině.

Rozhodnutí příslušného zastupitelského úřadu o odložení věci týkající se žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nese znaky nicotnosti a není způsobilé přinést zamýšlené právní účinky. Tento závěr podporuje i výklad ust. § 169 odst. 12 zákona o pobytu cizinců, který zmocňuje zastupitelský úřad k provádění přípravných úkonů k zabezpečení řádného průběhu vlastního řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ale vlastní řízení s využitím takto připravených a zajištěných podkladů vede a v jeho rámci rozhoduje žalovaný. Pouze ministerstvo vnitra má k tomu založenou pravomoc ustanovením § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Rozhodování o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu tedy spadá do věcné příslušnosti žalovaného a nikoli příslušného zastupitelského úřadu. (podle rozsudku *Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2. 2017, č.j.4 Azs 236/2016-43, dostupného na www.nssoud.cz)*

Z tohoto důvodu o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny ze dne 13.4.2016, nebylo dosud rozhodnuto. Pakliže žalobce uplatnil u Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců neúspěšně opatření proti nečinnosti, o které nebylo prokazatelně do doby podání žaloby na ochranu proti nečinnosti rozhodnuto, splnil podmínku ust. § 79 odst. 1 s.ř.s., neboť bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti.

Ve smyslu § 81 odst. 2 s.ř.s. byla proto žaloba na ochranu proti nečinnosti soudem shledána důvodnou a soud uložil rozsudkem správnímu orgánu vydat rozhodnutí. Povinnost vydat rozhodnutí může být uložena pouze tomu správnímu orgánu, který podle žalobního tvrzení má povinnost rozhodnutí vydat. Za tento správní orgán žalobce označil Ministerstvo vnitra a soud shledal, že tento žalovaný je správním orgánem, v jehož působnosti je vydání rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu žalobci. Tato působnost ministerstva vyplývá z ust. § 165 písm. j) zák. o pobytu cizinců, podle kterého ministerstvo v rámci působnosti ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území a jejich vycestování z tohoto území rozhoduje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Při stanovení doby, ve které žalovaný bude povinen rozhodnutí vydat, vycházel soud z ust. § 169 odst. 1 písm. c) zák. o pobytu cizinců, podle kterého v případě, nelze-li rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 270 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Stanovením této maximálně možné lhůty pro vydání rozhodnutí je vytvořen prostor, aby o předmětné žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu bylo rozhodnuto při shromáždění všech potřebných podkladů.

O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání při splnění podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce i žalovaný udělili souhlas s tímto postupem.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalobce dosáhl v řízení procesního úspěchu. Náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 2.000,- Kč a dále odměnou za právní zastoupení. Zástupci žalobce soud přiznává odměnu za 2 úkony právní služby, každý po 3.100,- Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách

advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Jednotlivé úkony právní služby jsou představovány jedním úkonem za přípravu a převzetí zastoupení (§11 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu) a jedním úkonem za sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu. Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu byla právnímu zástupci přiznána náhrada hotových výdajů v paušální částce 300,- Kč za každý úkon právní služby, ve výši 300,- Kč, což představuje částku 600,- Kč.

Odměna advokáta ve výši 6 800,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s. je navýšena o daň z přidané hodnoty základní sazby 21%, což představuje úhrnnou částku 8.228,- Kč. Odměna advokáta, společně s částkou uhrazeného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč představuje náhrada nákladů řízení částku 10 228,- Kč. Tato částka bude uhrazena k rukám zástupce žalobce do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Rozhodnutí o vrácení soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč vychází z ust. § 10 odst. 1 zák. o soudních poplatcích č. 549/1991 Sb., podle kterého bylo-li na poplatek zapláceno více, než činila poplatková povinnost, vrací soud celý přeplatek. V projednávaném případě žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, ač byl povinen za žalobu ve věci ochrany proti nečinnosti uhradit soudní poplatek pouze ve výši 2.000,- Kč v souladu s přílohou citovaného zákona pod položkou 18, bod 2 písm. d).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. dubna 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková